

**ÉVKÖZI 20. VASÁRNAP****B év**

1 – 4 oldal

Olv.: Péld 9,1-6 – Ef 5,15-20 – Jn 6,50-59

Jézus az élet kenyere az Eukarisztiában

**KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL*****Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! „Jobb a Te házában, mint bárhol másutt.” Reméljük, hogy azok, akik most a szabadságukat töltik, nincsenek az otthonukban, nincsenek itt, azok jó helyen vannak és jól is érzik magukat. Mi igazsága van annak, hogy a Te házában jobb, mint másutt? Ennek egyetlen magyarázata, hogy a templom az a hely, ahol az emberben igazán tudatosul, hogy *Istenhez tartozik*. Mindenütt, mindig, minden helyzetben, akkor is, ha a tengerparton nyaral valaki, vagy a hegyekbe kirándul, mindig az Isten jelenlétében vagyunk, csak nem biztos, hogy ez tudatos bennünk. Ezért oly fontosak ezek a pillanatok, ez a rövidke óra hetenként, amikor az Úr házában az ember ezen a titkon elgondolkodik:

***Mit jelent Istennel összetartozni?****Nézzünk önmagunkba és tartsunk önvizsgálatot.****Szentbeszéd***

Kedves Testvérek!

***„Én vagyok az élet kenyere!******Aki ezt a kenyeret eszi, élni fog!******Aki eszi az Én testemet és issza az Én véretem,  
az bennem marad és Én őbenne!”***

Sok vád ér bennünket a modern gondolkodók részéről, hogy mi keresztények kritikák nélkül fogadjuk Jézus szavait, Jézus kijelentéseit. Naívnak tartanak bennünket. Ezzel a jézusi mondattal kapcsolatosan sajátosan megnövekedett a kritikus hang. Akkor, ott tették föl a kérdést: „Hogyan adhatja eledelül Magát nekünk?” A kritikus teológia azt mondja: „A hit tételeit, a hit igazságait az emberi értelem bírálata alá kell helyezni.”

Ha figyeltünk a mai szentírási üzenetekre, akkor valamit megsejthetünk. Arról hallottunk, hogy az élet az nem az emberi értelem kérdése. Az ember gondolkodjon, az ember kutakodjon és keresse a válaszokat, de – ezzel nagyon könnyű egyetérteni – az élet nem értelmi belátás, nem megértés kérdése csupán.

***Életünk titkát csak a hitünkkel ragadhatjuk meg***

A kritikusok azt mondják, hogy még a nagy hittudósok is kérdezetlenül hagyták a hit nagy kérdéseit. Vajon miért? A mai vasárnap e körül a kérdés körül forog.

Egy nagyon sajátos üzenettel találkozhatunk Jézus Krisztustól. Egyáltalán nem igaz, hogy a középkori ember, a nagy hittudósok nem kérdeztek, nem kutatták a hit titkainak kérdéseit. Csakhogy Jézus az igazi titkokkal kapcsolatosan nem adott választ! A középkori gondolkodóknak nem az értelmükkel volt gondjuk, *hanem nagyobb volt a hitük, mint nekünk!*

***Jézus nagy igazságait, amit a titkokkal kapcsolatosan kijelent,  
az ember csak a hitével tudja megragadni!***

***Az életünk titkát sem tudjuk az értelmünkkel megragadni!***

Nagy kísértése ez a gondolkodó embernek. A modern ember nagyon büszke az eszére, az értelmi képességeire és mintha az élet dolgaiban nem tudna eligazodni, mintha az élet dolgait egyre kevésbé értené. Hogy van ez? Ezen is érdemes elgondolkodni.

Mintha azok a középkori emberek, - ilyeneket mondtak, hogy sötét középkor, - az élet dolgaiban jobban eligazodtak volna, mintha jobban értették volna: *mit jelent az élet titka*.

Jézus, amikor kijelenti azokat az igazságokat, amiket hallottunk, akkor ott a hallgatói azok, akik fölteszik a kérdést: „Hogyan lehet ez? Hogyan adhatja eledelül Magát nekünk? Hogyan lehet az Ő teste étel és az Ő vére ital? Hogyan?” Ami elgondolkodtató, Jézus egyszerűen válaszolatlanul hagyja a kérdést. Nem válaszol rá. Azért nem, mert az élet legnagyobb titkai nem az értelmünkkel ragadhatók meg.

### ***Isten és ember kommuniójáról van szó***

Itt egészen másról van szó. Egy latin szóval máris jobban érthető a számunkra: kommunió = közösség. Jézus beszél arról: „Én vagyok a szőlőtő, ti meg a szőlővesszők.” A szőlővesszők nem tudnak élni a szőlőtő nélkül. Élő közösségről van szó - kommunióról - a szőlőtő és a szőlővesszők között. Az ember rászorul a kenyérre, és az ember rászorul a vízre. Ezek nélkül nem tud élni az ember. Amikor az ember kenyeret eszik, meg vizet iszik, akkor asszimilál. Élteni a kenyér és a víz az embert. Ha ezt megvonják tőle, akkor vége az életének. Jézus égi kenyérről beszél. A Szentírás így ragadja meg Jézus közénk jövetelét, hogy az égből szállt alá.

***Jézus kommunióról beszél, Isten és ember kommuniójáról.***

***Ő azért jött, hogy helyreállítsa Isten és ember kapcsolatát.***

***Ez a kommunió jelenti az életet!***

***Ez a kommunió valóban az élet beteljesedésének az alapja!***

### ***A lelki éhség értelme***

Ha ez a kommunió nincs, akkor nem lehet beszélni életről!

Ha ez a kommunió nincs, akkor nem lehet arról beszélni, hogy valakinek az élete teljes lesz!

***Értelmet nyer ez a lelki éhség! Nem szabad elfelejteni!***

A kenyér nagyon fontos és a földi étel nagyon fontos az embernek, mert éhezni tud. Igen sokszor az Istennel való kapcsolatunkat az éhség kérdőjelezi meg. Jézussal is ezt szembesítették: adjon nekik enni, adjon nekik kenyeret, mert éhesek. Minő érdekes, olyan keveset beszélünk a lélek éhségéről.

A lélek éhsége nem más, mint az, hogy ***az ember érti az életet.***

***Az ember „rásejt” arra, hogy mi is az élet lényege.***

***Ha nem értjük az életet***, ha nem tudunk az élet lényegéről, akkor ez azt jelenti, hogy értelmetlen az életünk és ez a lelki éhség.

Nem látjuk az értelmét. Nem tudjuk, mire születtünk. Mit kell tennünk.

### ***Az élet az, hogy egymással összetartozunk***

Amikor Jézus ezeket a kijelentéseket teszi, akkor nem válaszol a fölvetésre. Azért nem, mert ez nem elméleti kérdés. Ez nem értés, vagy nem értés kérdése, ***ez az élet kérdése!*** Értjük a közösséget kedves, jó testvérek? Értjük azt, mit jelent, amikor két ember egymásra talál, és közösséget hoz létre? Értjük? Ugyan! Értjük azt, amikor emberek összegyűlnek, akár egy

szerzetesi közösségről legyen szó, akár egy egyházközösségről legyen szó, vagy egy templomi közösségről, vagy akár munkatársi közösségről. Értjük, hogy mit is jelent?

***Egyszerűen élünk abból, hogy egymással összetartozunk!  
Ez az élet!***

Ha ez nem valósul meg, akkor az ember egyedül marad.  
Egyedül pedig nincs értelme az életnek.  
Minden közösség erőtlenné válik, ha valaki, vagy valakik  
csak magukra gondolnak és nem a közösség egységét szolgálják.

***Ez a fajta gondolkodás, az egymással való összetartozás az,  
ami teljessé teszi az ember életét! Értelmet ad az ember életének!***

Amikor Jézus beszél, akkor nem felvilágosítást akar adni, hanem arról akar bennünket meggyőzni, hogy mi is az élet. Az élet pedig ez, hogy közénk jön és közösséget vállal velünk.

***Jézus értünk él és ez az „értünk él” adja meg értelmét a létünknek  
és ez a kiteljesedés útja!  
Ez a titok, amiről szó van, ezt jelenti.***

***A szentáldozásban Jézus be akar vonni bennünket az ő áldozatos világába!***

Minden szentmisében, amikor azt mondjuk: „Ez az Én testem, ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre. Ez a test, amit odaadok értetek, ez a vér, amit kiontok értetek.” Ez titokzatos módon megvalósul, de valójában a mi mindennapi életünkkel van.

Azok, akik ezt az Eucharisziát ünneplik,  
akik minden szentmisén vallják ezeket a jézusi szavakat,  
azoknak arra kell gondolni,  
***hogy ők közösségben vannak Jézussal! Ez az élet értelme!  
Ha hívők vagyunk, akkor ez még inkább hangsúlyos!***

Nem szabad engedni, hogy az ember becsapja magát. Amikor szentáldozáshoz járulunk, ünnepeljük a titkot. „Íme, hitünk szent titka!” - szólít fel a pap, és mi mondjuk: „Halálokat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk föltámadásodat, amíg el nem jössz.” Utána elérkezik a szentáldozás pillanata, a kommunió, akkor az ember szinte magába roskad és dicsőíti Jézust. Fontos. De nagy kísértése a hívő embereknek, mert valójában a titok nem erről szól. Nem erről szól, hogy mi Jézusnak szép szavakat mondjunk, hálálkodjunk. Igen.

De Jézus bele akar vonni bennünket az élet sodrásába.  
Jézus bele akar vonni bennünket  
az Ő áldozatos világába, bennünk, velünk!  
Így teljesedik ki az életünk!  
Ha mi megértjük, - mert ezt meg lehet érteni, -  
hogy valaki értünk van, Jézus értünk van, akkor

***Jézus azt akarja, hogy ne csak összetartozzunk vele, meg egymással,  
hanem az ő életáldozatának az ereje jelen legyen a mi kapcsolatainkban!  
Ez a lelkiélet, ez a lelkünk lélegzése!***

Ez az, amin el kell nekünk gondolkodni. Ahhoz,  
 hogy ez az áldozatos lelkület meglegyen a mi kapcsolatainkban,  
 Jézus példája nyomán  
***mit hagyunk el ennek a kapcsolatnak az érdekében.***  
***Mi mit adunk oda ennek a kapcsolatnak az érdekében,***  
***hogy egyrészt Jézushoz tartozzunk, Istenhez tartozzunk, és egymáshoz tartozzunk.***

Különben jámbor módon köszöntgetjük az Istent. Hálát adunk az Istennek a szentáldozás közösségeért, szép szavakat rebegünk. Aztán hogyan valósul ez meg a mi kapcsolatainkban, ez a kérdés. Jézus nem óhajtja az emberek kíváncsiságát kielégíteni, hanem

***Jézus azt mondja: Nem értitek?***  
***Én itt vagyok, értetek vagyok, értetek élek, veletek összetartozom!***  
***Nem értitek, hogy ez az élet?***  
***Nem filozofálásról van szó, nem eszmefuttatásról van szó,***  
***életről!***

A világ ügyes. A világ naivnak tart bennünket,  
 mert a hit titkait akarja fölfejtetni, és tőlünk várja a válaszokat.  
 Mert nem tudunk választ adni, azért megbélyegez, elítél.  
 De ha igazán Jézusra figyelünk, és nem megyünk bele ebbe a csapdába,  
 akkor ez azt jelenti, hogy a válaszunk az életünk.  
 A válaszunk az, ahogy egymással összetartozunk!  
 „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”  
 Az első keresztyényekkel kapcsolatosan ezt ismerték fel.  
 Ha még arra is képesek vagyunk, hogy azt a kérdezőt,  
 aki minket esetleg csak faggat,  
 azt a kérdezőt, aki minket esetleg törbe akar csalni,  
 azzal tudjuk igazából megérinteni, ha rádöbben arra,  
 hogy vele is közösségben vagyunk, vele is összetartozunk.  
 Igazából ez a mi keresztyény küldetésünk!

Jézus azt mondja: „Ahogy Én egy vagyok az Atyával és ebből az egységből élek és élek értetek, veletek, ugyanígy ti is egységben vagytok Velem!” Ez az egység képessé tesz bennünket arra, hogy másokért éljünk és másokkal is közösségben legyünk!

***Ezt az életutat, ezt a keresztyény életszemléletet táplálja az égi kenyér, az égi ital,***  
***Jézus maga, aki olyan fontos nekünk, mint az embernek a kenyér és a víz!***

+ A M E N +

***Imaszándék a Mi Atyánkhoz***

Kedves Testvérek!

Az Úr imádságát imádkozzuk. Kérjük az Ő kegyelmét, hogy valóban közösségben legyünk az Istennel, mert ez a feltétele annak, hogy közösségben tudjunk lenni egymással. A modern ember nagy kísértése, hogy szétbeszéli az életet. Mindenről beszélnek, a kérdések tömege hangzik el, aztán ilyen meg olyan válaszokat adnak ezekre, csak éppen elfelejtünk élni. Elfelejtjük azt, hogy az élet nem a megválaszolt kérdések világa, hanem az egymással, áldozatokkal megterhelt közösség vállalása. Kérjük ehhez az Isten segítségét!

***Mi Atyánk...***